

7 (247).
GEVORG GÜZELYAN'IN HİKÂYESİ
(1925, Beylan doğumlu)
TÜRK AHMET VE BABAM

Beylan'daki evimizin mahzeni silah deposuydu; zira devamlı Türklerle komşu olarak yaşadığımız için her zaman silahlanmış olmalıydık. Günün birinde rahmetli babam, annem ve ben siyah ineğimize ot toplamak üzere Otlı Kaya'ya gittik. Ben küçüktüm; babam beni annemin yanında bıraktı. Ben otların üzerine yatmıştım; babamın silahı da yanımdaydı. Babam ot toplamaya gitti; annem de onun arkasından. Nasıl uykumun bastırıldığını bilmiyorum, ama babam geri geldiğinde, silahı artık yanımda değildi. Babam, dikkatsizliğinden dolayı anneme çok kızdı. Hemen bizi ata bindirip eve getirdi. Sonra, Ahmet'in köyüne gitti; zira hırsız oydu. Aynı gece Ahmet silahın babama ait olduğunu anlayarak, getirip onu bizim köyün muhtarına teslim eder. Babam yalnız başına Ahmet'in köyüne gider. Muhtardan Ahmet'in evini sorar. Muhtar da der ki: "O haydutun evini sana nasıl göstereyim?" Ama daha sonra evini gösterir.

Babam Ahmet'in evine gider; tekmeyle kapısını açarak içeri girer.

Ahmet babamı görerek der ki: "Martiros Dayı, silahın sana ait olduğunu anlayıp onu sizin köyün muhtarına teslim ettim."

Babam ise: "Eller yukarı! düş önüme!" der; götürüp onu kendi köyünün kahvehanesine oturtur.

Almanya'da öğrenim görmüş muhtar Mösyö Josef gelince Ahmet onun ayaklarına kapanır. Mösyö Josef der ki: "Git Martiros Dayı'nın ayaklarını öp ki hayatını bağışlasın."

Ertesi gün Ahmet bir eşek yükü yağ, yoğurt, bir de yeni doğmuş buzağı getirir; ama babam almayı reddeder ve şöyle der: "Bütün bunları geri götür! Hırsızlığı unut! İnsan olmaya çalış!"